

Justýnka
a
bílý jednorožec

Upravila: Ester Ovčáčíková

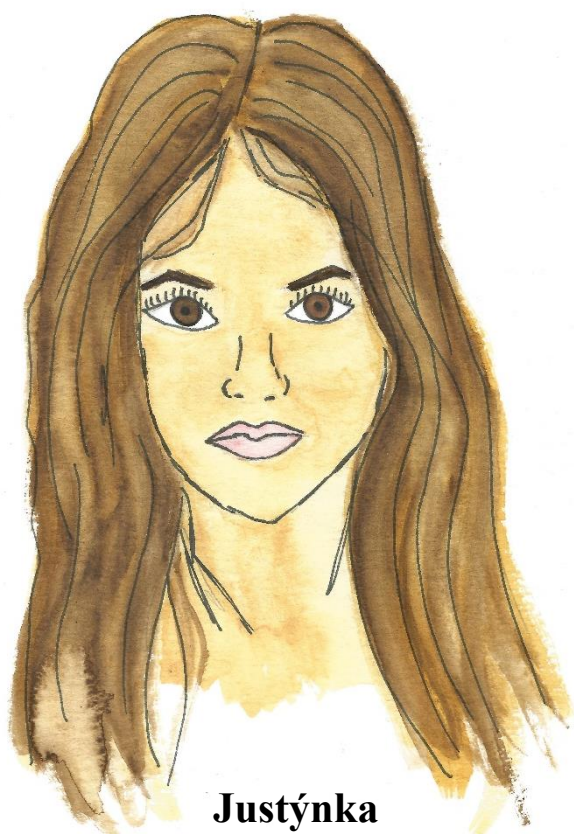
Ilustrovala: Ester Ovčáčíková

Lékařský recept
doktora Dulíka

Justýnce je sedm let. Chodí do druhé třídy a má samé jedničky. Justýnka vždy pěkně pozdraví. Pomáhá s nákupem.

Lidé říkají mamince: „*Justýnka vám dělá radost, že?*“

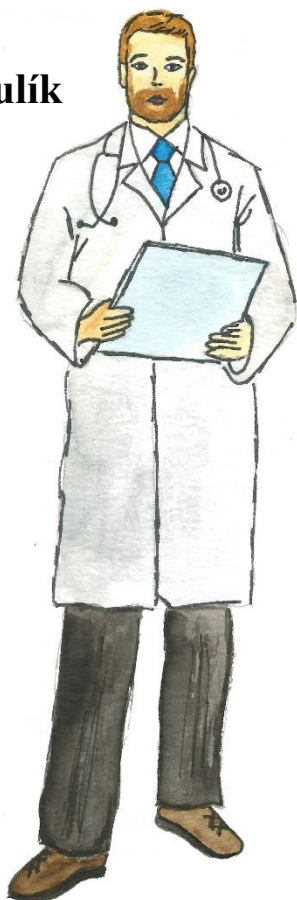
„*Ano, Justýnka mi dělá radost,*“ odpovídá maminka. Ale to není pravda. Maminku trápí, že Justýnka je občas smutná a nudí se.

Justýnka

Proto maminka šla k doktorovi Dulíkovi.

Doktor Dulík

Maminka

„Na nudu léky nemáme. Maminko, hrajete si s Justýnkou?“
ptá se doktor Dulík.

*„Justýnka si nechce hrát. Justýnku baví matematika nebo
mapy světa.“* odpověděla maminka smutně.

mapa světa

„Myslím, že Justýnce chybí fantazie. Ale nebojte se, máme
lék.“ řekl doktor Dulík.

Doktor Dulík napsal recept a podal ho mamince.

A hand-drawn medical prescription form titled "RECEPT". It contains the following fields and text:

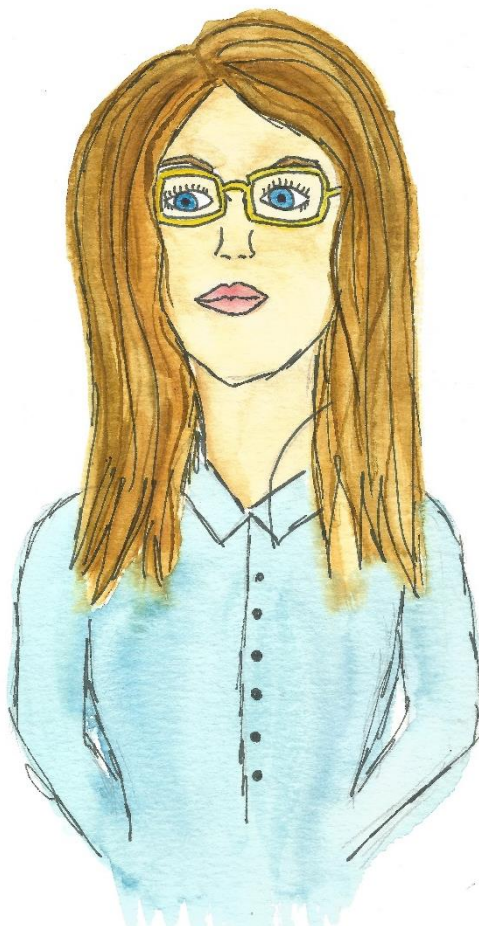
- Kód pacienta:** [empty]
- Príjmenie a meno:** JUSTÝNKA
- Číslo pacienta:** 15562017
- Bydlisko (ulica):** Fialková ulice 1
- Popl. Diagnóza sk.:** [empty]
- Kód:** [empty]
- Zápočet. dopl.:** [empty]
- Úhrada:** [empty]
- Rp. (Prescription):** Nedostatek Fantazie
- Dne:** 25. 8. 2022
- Signature:** [Handwritten signature]
- Other fields:** [empty]

Recept – předpis na léky.

„Maminko, běžte do lékárny. Lékárnice Máša vám dá lék.
Justýnka musí snídat cukrovou vatu a večer zmrzlinu.“ řekl
doktor Dulík.

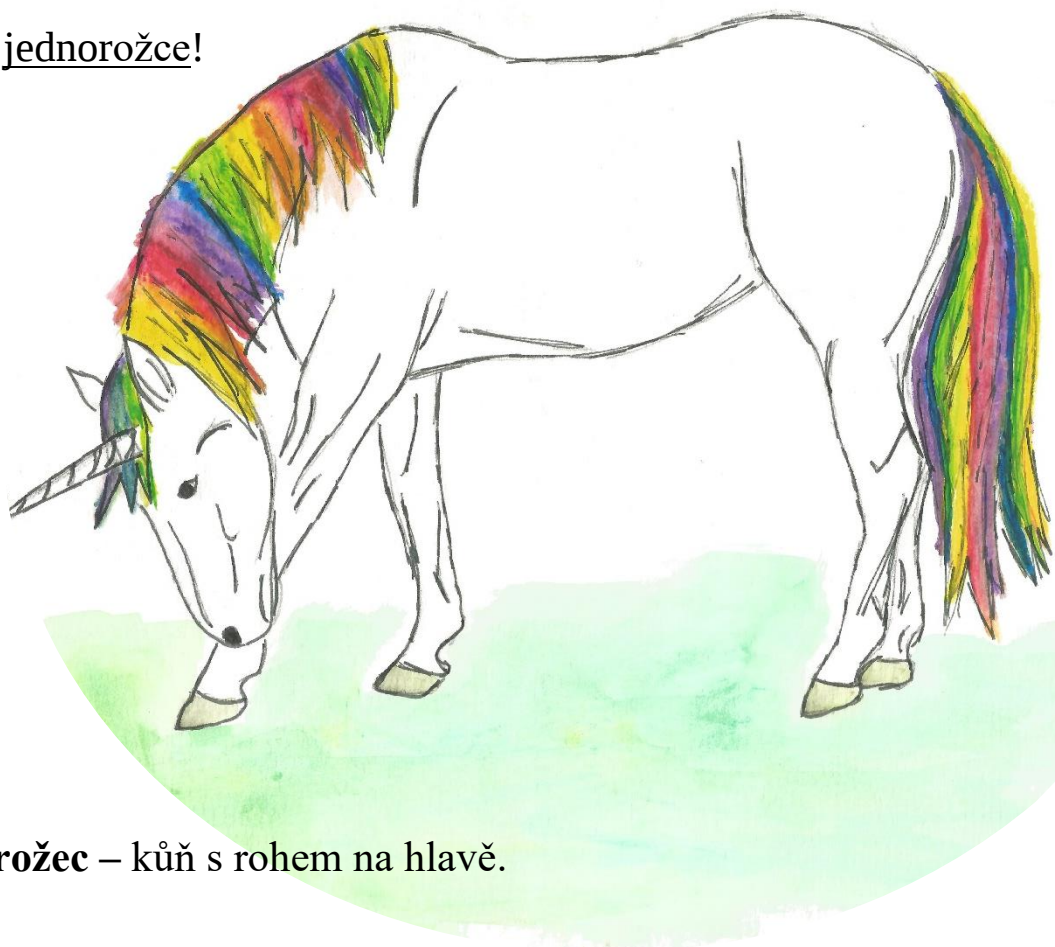
Maminka přišla do lékárny a podala recept lékárnici Máše.
Lékárnice Máša si nasadila žluté brýle a přečetla si recept.

Lékárnice Máša – paní, co pracuje v lékárně.

„To tu dlouho nebylo. Bála jsem se, že tady zůstane,“ řekla
lékárnice Máša. Lékárnice Máša odešla do zadní místnosti a
povídá: *„pojd', máš práci, no vstávej.“*

Když lékárnice Máša vyšla ze zadní místnosti. Maminka se lekla. Lékařnice Máša nenesla mastičku, ani léky, ani sirup. Vedla na vodítku bílého jednorožce!

Jednorožec – kůň s rohem na hlavě.

„To je Hubert. Doktor Dulík předepsal Justýnce Huberta. Bude s vámi bydlet šest dní. Hubert bude spát s Justýnkou v pokoji a krmte ho třikrát za den. Hubert má rád ovoce, pampelišky a sladkosti.“ řekla lékárnice Máša.

Pampeliška – květina.

Maminka chtěla říct, že Huberta nemůže vzít domů. Doma nemají místo. Nemá čas se starat o zvíře. Ale lékárnice Máša zavřela dveře. Maminka s Hubertem stála před lékárnou. Na dveřích byla cedulka: ZAVŘENO.

Maminka se podívala na Huberta. Hubert na maminku zamrkal. A potom společně šli domů za Justýnkou.

*Huberti umí
mluvit a psát*

Maminka přišla domů a řekla: „*Mám pro vás překvapení*“.

Justýnku a tatínka to vůbec nezajímalo, protože maminka měla často pro ně překvapení.

„*Pojďte ven, aby tam nebyl sám,*“ řekla maminka.

Maminka, tatínek a Justýnka šli na zahradu. Venku zapadalo slunce, voněly květiny a jahody.

„*Jednorožec? Jednorožec! Opravdu vidím jednorožce?*“ zeptal se překvapený tatínek.

Justýnka nic neřekla a šla k Hubertovi.

„*To je hračka? Ten jednorožec funguje na baterky?*“ zeptala se Justýnka.

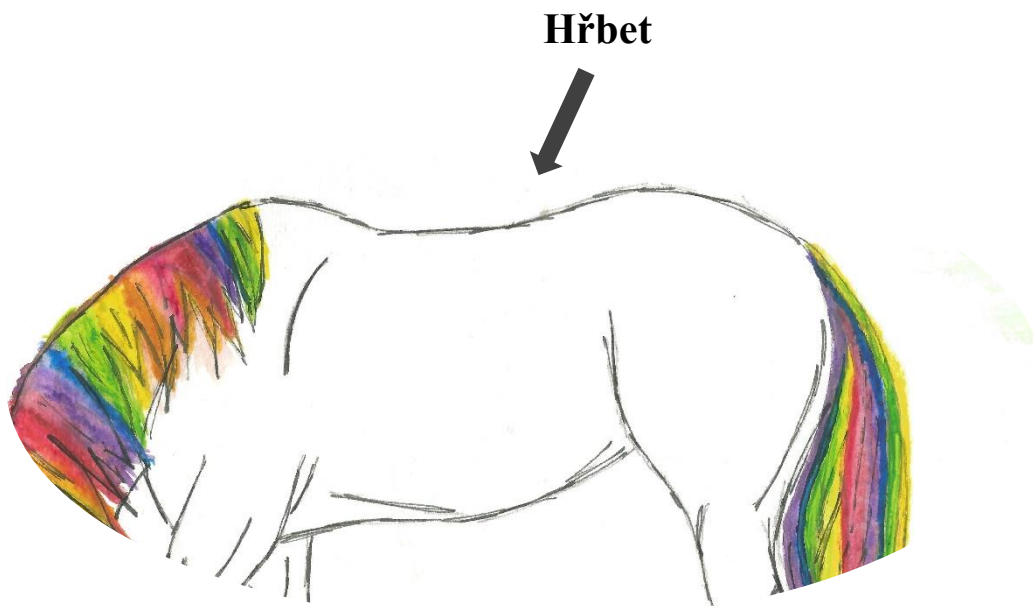
Justýnka hledala tlačítko, kterým se Hubert zapíná.

„*Jednorožec Hubert není hračka. Je to zvíře,*“ řekla maminka.

Celá rodina stála kolem Huberta. Maminka vyprávěla tatínkovi a Justýnce o doktoru Dulíkovi a o lékárnici Máše.

„*Hubert bude bydlet s Justýnkou v pokojíčku. Psací stůl dáme pryč a Hubert bude spát pod oknem. Jsou prázdniny a Justýnka nebude dělat úkoly,*“ řekla maminka.

Justýnka si sedla Hubertovi na hřbet. Ukázala prstem ke dveřím pokoje. Hubert šel opatrně, aby Justýnka nespadla.

Hubert se zastavil před dveřmi. Na dveřích byla cedulka, kterou psala Justýnka. Na cedulce bylo napsáno: ZÁKAZ VSTUPU!

Justýnka skočila na zem, otevřela dveře a řekla: „*Pojď do pokoje.*“

Justýnka s Hubertem přišli do pokoje.

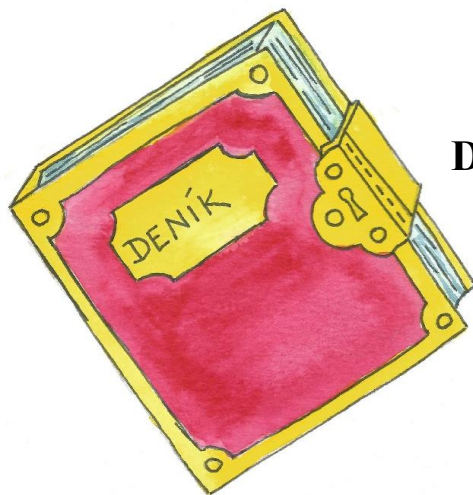
Hubert řekl: „*Co budeme dělat?*“

„*Ty mluvíš? To není možné. Jsi zvíře!*“ řekla Justýnka překvapeně.

„Justýnko. já nejsem zvíře. Já jsem z pohádky. Psaní mi dělá problém, ale mluvím rád,“ řekl Hubert.

„Ty umíš psát?“ zeptala se Justýnka.

„Ano, píšu si deník. Píšu i básničky. Psát básničky jsem se naučil v zemi, která se jmenuje Básničkystán.“ vyprávěl Hubert.

Deník – sešit.

„Básničkystán není,“ řekla Justýnka.

Ale Hubert rychle řekl: „Pojedeme na výlet do Básničkystánu?“

Justýnka neměla výlety ráda, ale nechtěla, aby byl Hubert smutný.

„Dobře, ale jenom na chvíli,“ řekla Justýnka.

Básničkystán – země, kde se mluví v básničkách.

***Cesta do
Básničkystánu***

Justýnka vylezla na postel a skočila Hubertovi na hřbet.

Hubert mrknul a všechny věci v pokoji se změnilы v duhovou kaluž.

Kaluž byla větší a větší, až Hubert s Justýnkou v kaluži zmizeli.

Najednou Justýnka a Hubert stáli na ulici. Justýnka ulici neznala.
Lidé seděli pod oranžovými slunečníky, povídali si a popíjeli
limonádu. Mluvili jenom v básničkách.

Na ulici stál obchod, před obchodem byla tabule. Na tabuli
bylo napsáno:

„Ovoce a zelenina,
to je správná cesta.
Po sladkostech budeš tlustá.“

„Huberte, tady všichni lidé mluví v básničkách?“ zeptala se Justýnka.

„Ano, v Básničkystánu se mluví v básničkách,“ odpověděl Hubert.

„*A jak se to naučili?*“ ptala se Justýnka.

„*Já ti to ukážu,*“ řekl Hubert.

Justýnka s Hubertem šli k řece. V řece netekla voda, ale slova. Občas vyskočilo nějaké slovo z řeky.

Kousek dál se u břehu hromadila černá slova. Byla to slova neslušná. Tomu místu se všichni vyhýbali.

„To je řeka slov. Všechny maminky koupou své děti v této řece a dospělí si chodí do řeky zaplavat,“ povídal Hubert.

Justýnka skočila do řeky. Vesele v řece skákala a potom ponořila hlavu. Pod vodou otevřela oči. V řece plavaly zajímavé ryby. Nebyly to ryby, byly to knihy. Tenké, tlusté, barevné. Knihy se otvíraly, zavíraly a chytaly slova.

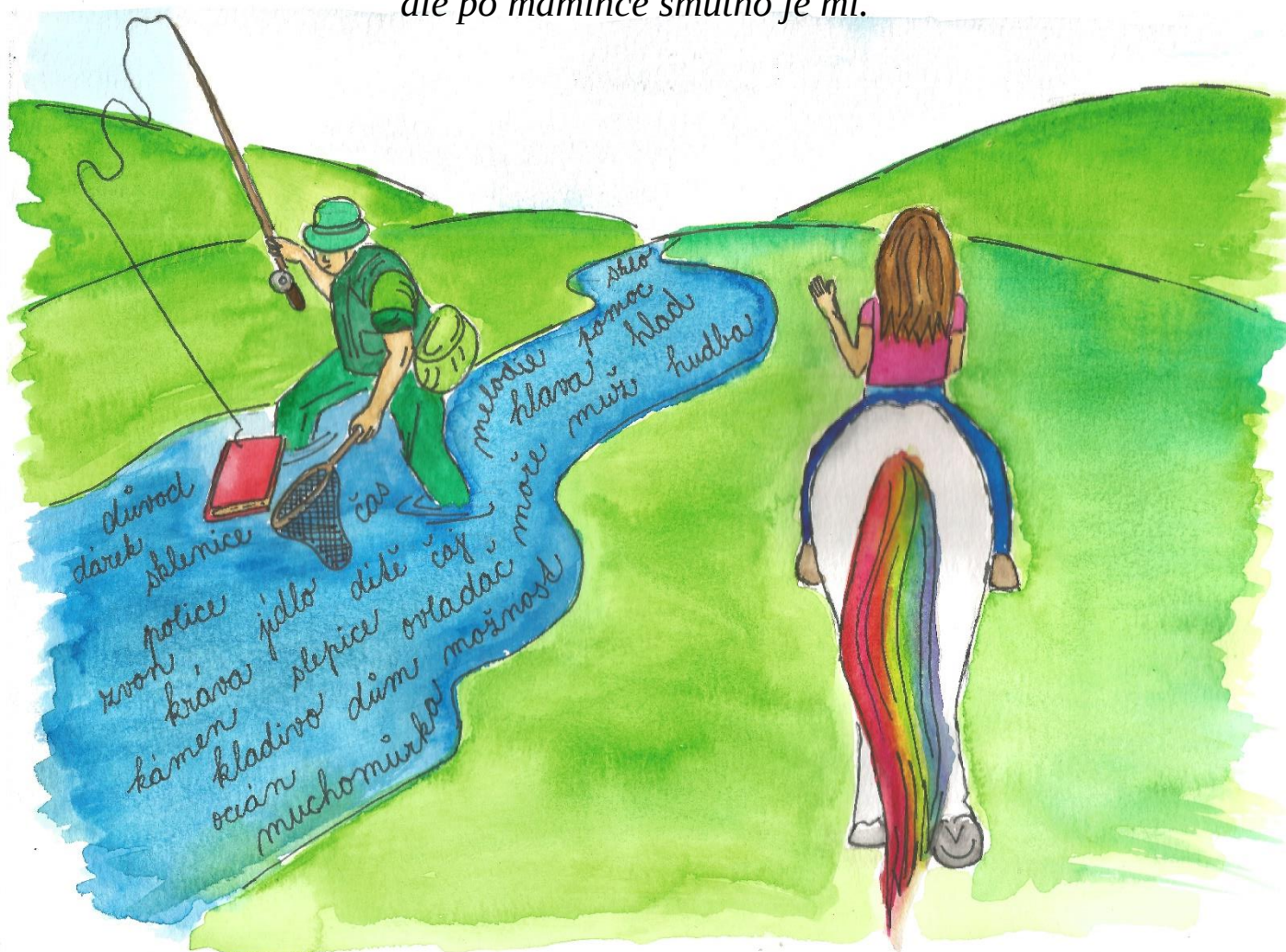

Justýnka doplávala ke břehu. U břehu nebyl Hubert sám. K řece přišel rybář.

„Musíme se vrátit domů. A mám chuť na zmrzlinu,“ řekl Hubert.

Justýnka přikývla a sedla Hubertovi na hřbet. Justýnka zamávala rybářům a zavolala:

„Ráda jsem viděla vaši zemi,
ale po mamince smutno je mi.

Justýnka mluvila v básničkách. Hubert mrkl. Básničkystán a řeka Slov zmizely. Justýnka a Hubert byli doma.

„*Justýnko, dáte si s Hubertem zmrzlinu?*“ volala maminka z kuchyně.

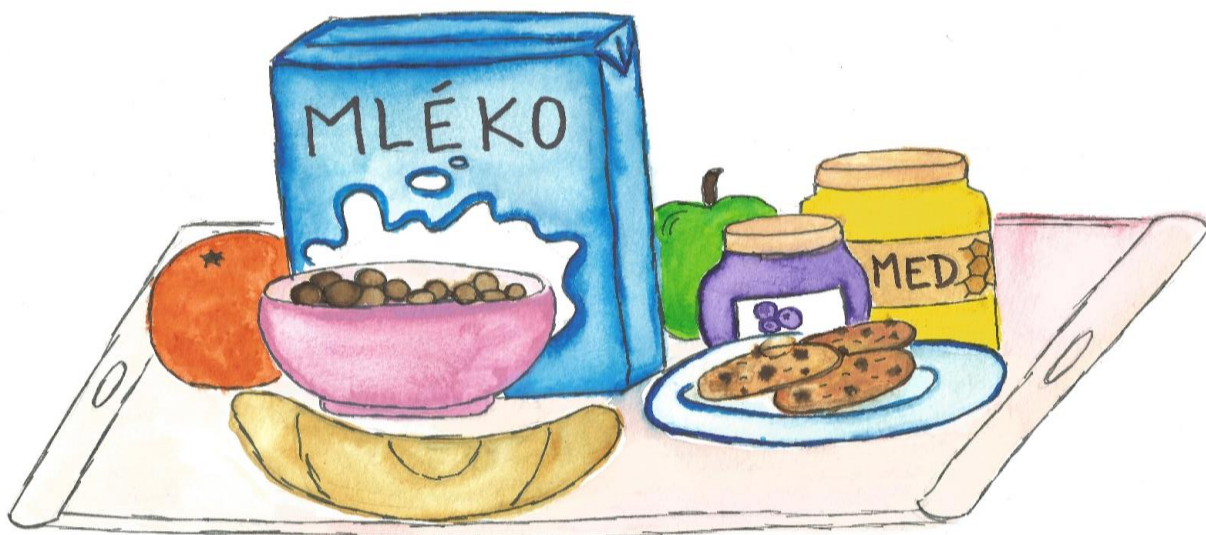
„*S Hubertem teď přání máme,
zmrzlinu si dobrou dáme.*“

zavolala Justýnka na maminku. Justýnka s Hubertem se začali smát.

Malovaný den

Ráno Justýnka vstala a šla udělat snídani.

V kuchyni Justýnka vzala velký táč. Na táč dala čokoládové kuličky, mléko, sušenky, rohlík, med, borůvkovou marmeládu, jablko, pomeranč.

Justýnka přišla do pokoje a položila táč před Huberta. Sedla si a dívala se na Huberta, jak spí. Hubert otevřel oči.

„*Krásné ráno,*“ řekl Hubert.

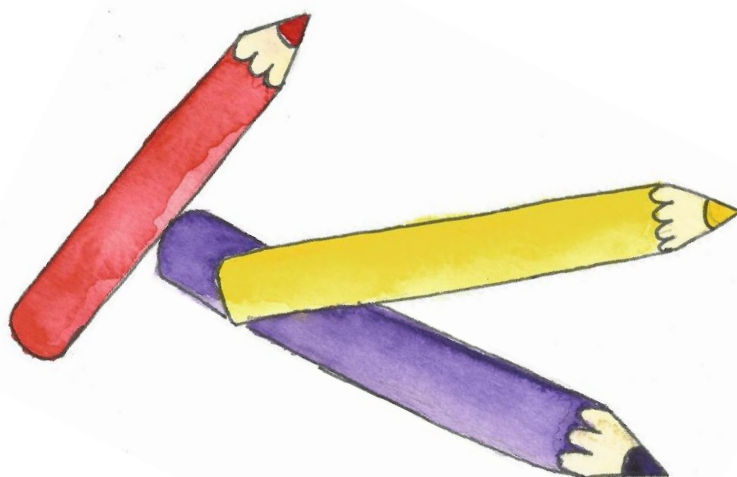
„*Dobré ráno! Tady máš snídani, ale nevím, co máš rád,*“
řekla Justýnka.

Hubert si prohlížel tác. Vzal si jablko, pomeranč, rohlík a
borůvkovou marmeládu.

„*Máš prosím pastelky?*“ zeptal se Hubert.

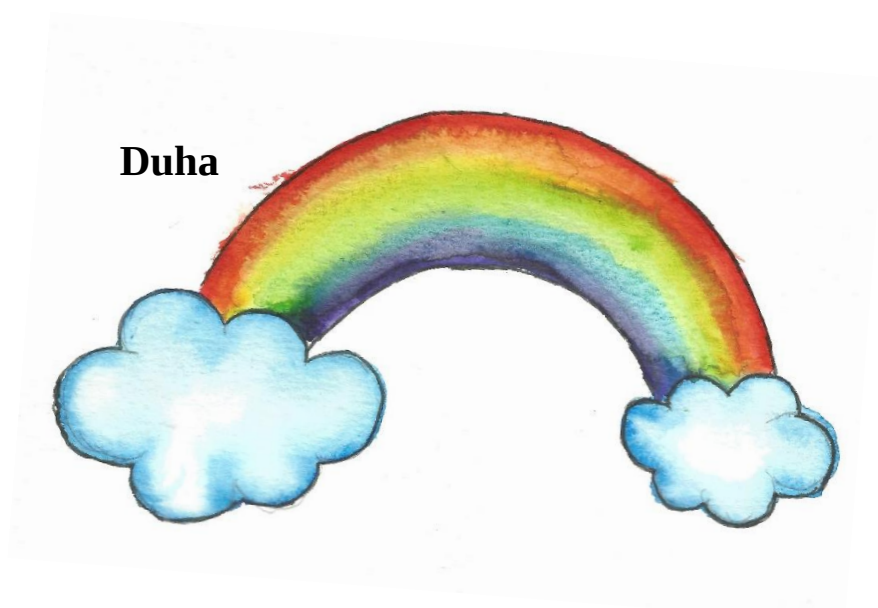
„*Ano,*“ odpověděla Justýnka.

Justýnka vytáhla pastelky a podala je Hubertovi. Hubert si
vybral červenou, žlutou a fialovou pastelku a snědl je.

Justýnka koukala na Huberta a řekla: „*Co to děláš? Pastelky se nejl!*“

„*Promiň. Ale jednorožci musí každé ráno sníst všechny barvy duhy. Pomeranč byl oranžový, borůvková marmeláda byla modrá, jablko bylo zelené a zbytek byly pastelky. Nezlobíš se?*“ zeptal se Hubert.

„*Nezlobím. Já nerada maluji,*“ řekla Justýnka.

„*Tebe nebaví malovat? To je škoda!*“ řekl Hubert.

„*Moje obrázky jsou počmárané papíry.*“ odpověděla Justýnka.

„*A máš nějaký obrázek?*“ zeptal se Hubert.

Počmáraný – škaredě nakreslený.

Justýnka šla ke skříni. Vytáhla obrázek, který malovala ve škole. Podala obrázek Hubertovi.

Na obrázku byly dvě princezny, šnek, barevné tulipány, velký strom, na kterém rostlo fialové ovoce, a modré zvíře.

Tulipán – květina.

„Co to je?“ zeptal se Hubert.

„To měl být kůň, ale neumím koně namalovat. Tak jsem z koně namalovala prase.“ odpověděla Justýnka.

„Půjdeme si to prase pohladit!“ řekl Hubert.

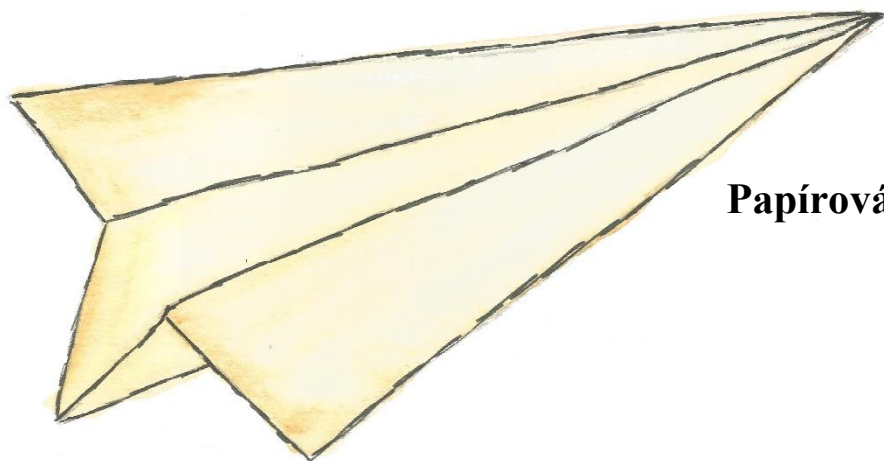

Hubert nečekal na odpověď od Justýnky. Dal čumák k obrázku a mrknul.

Justýnčin obrázek

Obrázek od Justýnky se poskládal do papírové vlaštovky.

Papírová vlaštovka

Vlaštovka se zvětšovala a zvětšovala. Hubert i Justýnka si sedli na vlaštovku a vlaštovka vyletěla ven oknem.

Vlaštovka přistála na louce, kde bylo plno barevných tulipánů.

„Áááá!“ zakřičela Justýnka.

Vedle Justýnky se plazil veliký šnek.

„To je šnek, kterého jsem namalovala!“ řekla Justýnka.

„To ty jsi mě namalovala? Podívej se na moji ulitu. Vůbec není pěkná.“ řekl naštvaný šnek.

Ulita – domeček od šneka,
který nosí na zádech.

„Moc se omlouvám!“ řekla Justýnka.

„Ale Justýnko, neomlouvej se.“ řekl Hubert a otočil se na šneka.

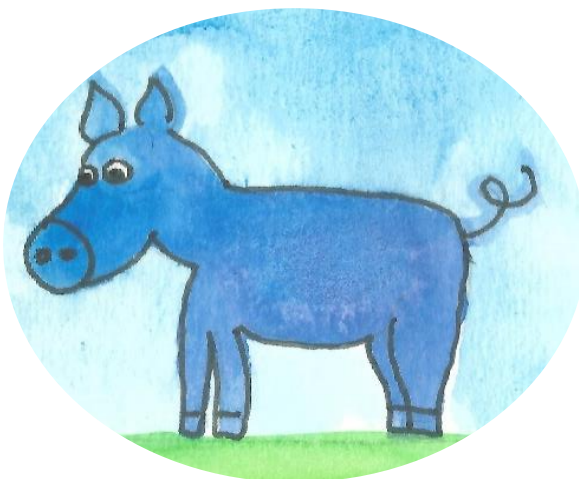
„Kdyby tě Justýnka nenamalovala, tak tady nejsi, šneku. Měl by si Justýnce poděkovat.“ řekl Hubert.

„Nezlob se Justýnko. Já se jmenuji Eliáš. Chceš se podívat co jsi namalovala na svém obrázku?“ řekl šnek Eliáš.

Justýnka kývla hlavou. Justýnka a Hubert šli za šnekem.

Došli k Aloisovi. Alois byl modrý koník se zatočeným ocáskem a prasečím rypáčkem.

Rypáček

„Koukej, Aloisi, máme návštěvu a přišly i princezny!“ volal šnek Eliáš.

Princezny byly moc krásné. Justýnka měla radost, že je krásně namalovala.

„Princezny, tohle je Justýnka. Ona nás namalovala.“ pověděl šnek Eliáš.

„To není možné. Opravdu jsi nás namalovala ty? Moc děkuji za krásné šaty. Jmenuji se Evelína a toto je moje sestra Karolína.“ řekla princezna Evelína.

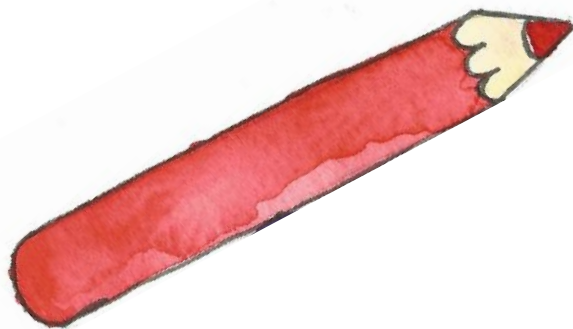
Justýnka se usmála na obě princezny. Ale princezna Karolína se neusmála. Ani nemohla. Neměla pusu.

„Proč Karolína nemá pusu?“ ptala se Justýnka.

„Ona nikdy neměla pusu,“ odpověděla Evelína.

Justýnka se styděla. Vzpomněla si, když malovala obrázek, zlomila si červenou pastelku. Justýnka byla líná pastelku ostroihat. Proto nenamalovala Karolíně pusu.

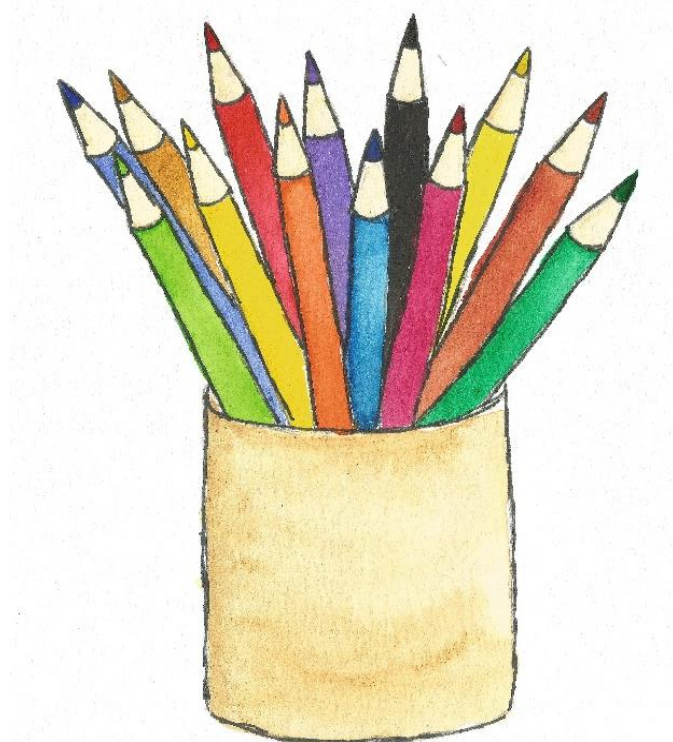
„A co tady děláte?“ zeptal šnek Eliáš.

„Justýnka nerada maluje. Chtěl jsem Justýnce ukázat, co vše může vytvořit. Na papíře může vytvořit nový svět.“ odpověděl Hubert.

„Justýnko, nebýt tebe, náš svět není. Ty jsi namalovala tuto krásnou louku, kde žijeme.“ řekl šnek Eliáš.

Justýnka měla velkou radost, ale musela se vrátit domů. Justýnka a Hubert vyskočili na vlaštovku. Justýnka zamávala šneku Eliášovi, princeznám Karolíně a Evelíně a prasekoni Aloisovi. Odletěli zpět domů.

Justýnka běžela za maminkou, protože chtěla nové pastelky. Maminka s Justýnkou šly do obchodu a koupily největší balení pastelek.

Justýnka běžela s pastelkami do pokoje. Sedla ke stolu a namalovala princezně Karolíně pusku a šnekovi Eliášovi ulitu.

„*A co Alois?*“ zeptal se Hubert.

„*Alois nevypadá jako kuň, ale zůstane prasokoněm.*“
odpověděla Justýnka.

Justýnka vzala hnědou pastelku a dokreslila vedle Aloise velkou kaluž.

Prasekůň – zvíře složené z koně a prasete.

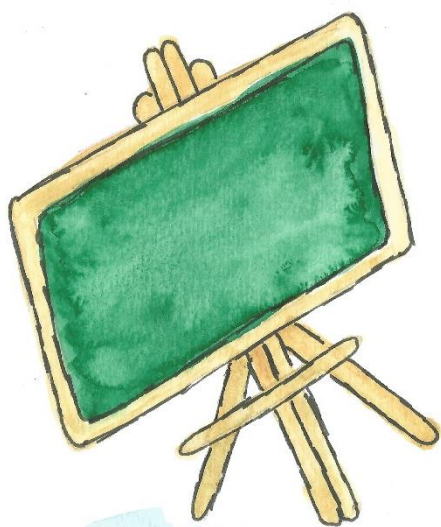
Nesmyslná prvouka

Justýnka šla do kuchyně a uviděla kalendář. Zítra se Justýnka musí rozloučit s Hubertem. Prázdniny končí.

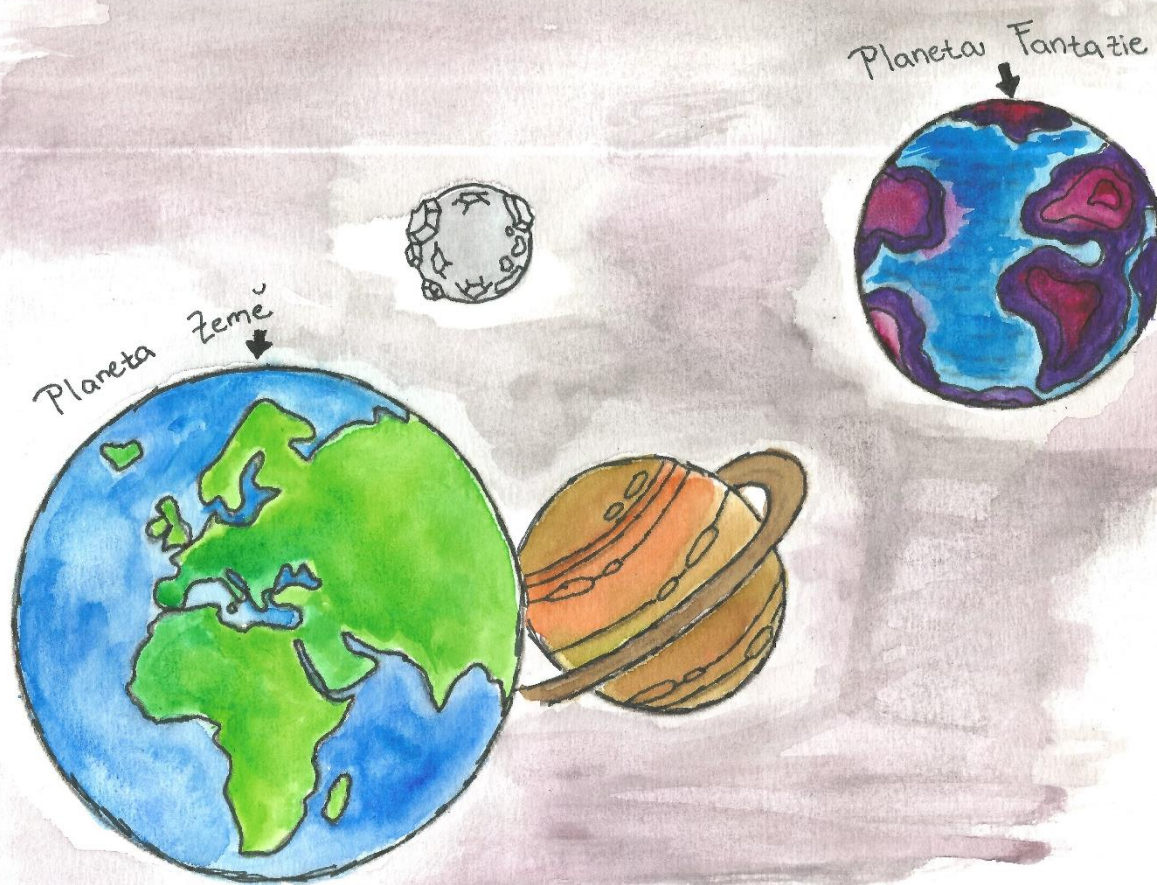
Justýnka byla smutná a chtěla plakat. Byly to nejkrásnější prázdniny. Justýnka se podívala z okna a uviděla Huberta.

Justýnka dostala nápad, budou si hrát na školu. Před tabulí Justýnka posadila panenky. Justýnka byla učitelka, nasadila si brýle.

„Milí žáci, dnes máme návštěvu. Jmenuje se Hubert a je to jednorožec. Hubert nám bude vyprávět o své planetě.“ říkala důležitě Justýnka.

„Já jsem z planety Fantazie. Do pralesa Nesmyslů jsem chodil do školy. Potom jsem se přestěhoval do Prahy.“ vyprávěl Hubert.

Planeta Fantazie – svět, který se jmenuje Fantazie.

Prales Nesmyslů – prales, který se jmenuje prales Nesmyslů.

„A co jednorožci jedí?“ ptala se Justýnka.

„Naše jídlo musí být barevné. Červené, oranžové, žluté, zelené, modré a fialové,“ odpověděl Hubert.

„Huberte, jak se ti u nás líbí?“ zeptala se Justýnka.

„Na vaší planetě se mi moc líbí. Vaše planeta mi připomíná prales Nesmyslů.“ odpověděl Hubert.

Justýnka byla naštvaná. Jaké nesmysly Hubert myslí?

„Třeba lidi. Lidi koupí hodně jídla a potom to jídlo vyhodí, protože je zkažené. Kácíte zdravé pralesy. A plno dalších nesmyslů.“ vyprávěl Hubert.

Justýnka chvíli přemýšlela a potom tleskla a ukončila hodinu.

„Huberte, tobě se nestýská po vaší planetě? Po rodičích?“
ptala se Justýnka.

„Stýská, ale jednorožci rádi pomáhají. A tobě se nestýská po Rozárce?“ zeptal se Hubert.

Justýnka byla překvapená.

„Jak víš o Rozárce?“ zeptala se Justýnka.

Rozárka byla nejlepší kamarádka Justýnky. Ale Rozárku nikdo nikdy neviděl, protože Rozárka byla vymyšlená. Jenom Justýnka věděla, jak vypadá. Rozárka měla hnědé vlasy, hnědé oči. Rozárka zmizela, když Justýnka šla do školy.

„Já Rozárku znám!“ řekl Hubert.

„Nemůžeš ji znát? Rozárka je vymyšlená!“ řekla Justýnka.

„Znám Rozárku z planety Fantazie. Dneska jsem ti o planetě vyprávěl. Já ti planetu ukážu.“ pověděl Hubert.

Justýnka byla překvapena a řekla: „Počkej, převleču se.“

Justýnka na planetě

Fantazie

Justýnka si oblékla krásnou modrou sukni. Vypadala jako baletka.

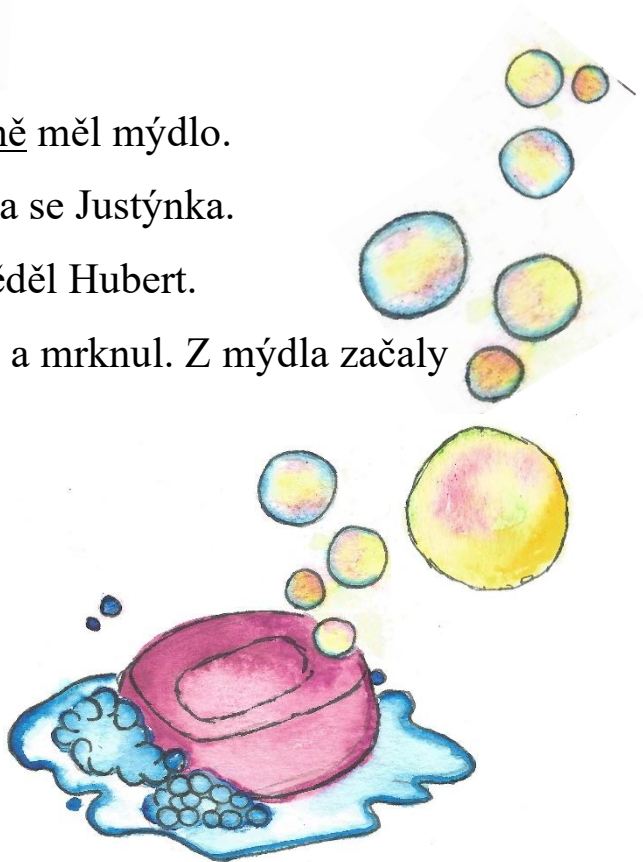

Hubert přišel do pokoje a v tlamě měl mýdlo.

„*Budeme něco umývat?*“ zeptala se Justýnka.

„*Ne, budeme cestovat!*“ odpověděl Hubert.

Hubert vyplivnul mýdlo na zem a mrknul. Z mýdla začaly létat bubliny.

Tlama – pusa od koně.

Najednou oba stáli ve veliké bublině a odletěli.

Přiletěli na planetu Fantazie.

„Konečně jsem doma. Tak pojď,“ řekl Hubert.

Hubert šel po cestičce, kolem které rostly barevné houby.
Justýnka houbu utrhla a prohlížela si ji.

„*Nedotýkej se jí. To je Nočnomůrka. Tato houba přivolává
zlé sny.*“ řekl Hubert.

Nočnomůrka – houba.

Justýnka houbu rychle pustila.

U cesty stála cedule:

„*POZOR, JDETE DO PRALESA NESMYSLŮ!*“

Najednou vyskočil obří banán a snědl opici.

„Huberte, viděl si to?“ ptala se vyděšená Justýnka.

„Viděl. Nesmysl, co?“ řekl Hubert.

Hubert s Justýnkou přišli k obrovskému domu. Dům byl žlutý s modrými okny. Každé okno mělo jiný tvar.

Před domem byla cedule:

„DOMOV PRO VYMYŠLENÉ KAMARÁDY.“

U dveří byl zvonek, na který Hubert zazvonil.

„Dobrý den. Domov pro vymyšlené kamarády. Jak vám mohu pomoci?“ ozvalo se ze zvonku.

„Dobrý den, přišli jsme na návštěvu.“ řekl Hubert.

Dveře do domu se otevřely. Před Justýnkou a Hubertem se objevila obrovská hala. Tam stála krásná paní, která měla zrzavé vlasy a zelené oči.

Hala – velká chodba.

„Dobrý den, koho hledáte?“ zeptala se paní.

„Justýnka přišla za Rozárkou. A já bych rád navštívil rodiče.“ řekl Hubert.

Hubert a Justýnka šli na zahradu. Najednou někdo volal na Justýnku. Byla to Rozárka. Rozárka a Justýnka běžely k sobě a objímaly se.

„Vyrostla jsi!“ řekla Rozárka.

Rozárka vzala Justýnku za ruku. Obě si sedly na lavičku.

„Musíš mi vše vyprávět. Jak se máš? Baví tě škola? Kdo je teď tvoje nejlepší kamarádka?“ ptala se Rozárka.

„Mám se dobře. Ve škole se mi líbí. Mám samé jedničky a v naší třídě čtu nejlépe.“ odpověděla Justýnka.

„To je paráda! A co kamarádi? Máš hodně kamarádů?“ ptala se Rozárka.

„Já nemám žádné kamarády.“ řekla smutně Justýnka.

Rozárka poslouchala, potom vzala Justýnku za ruku. Šly spolu do žlutého domu.

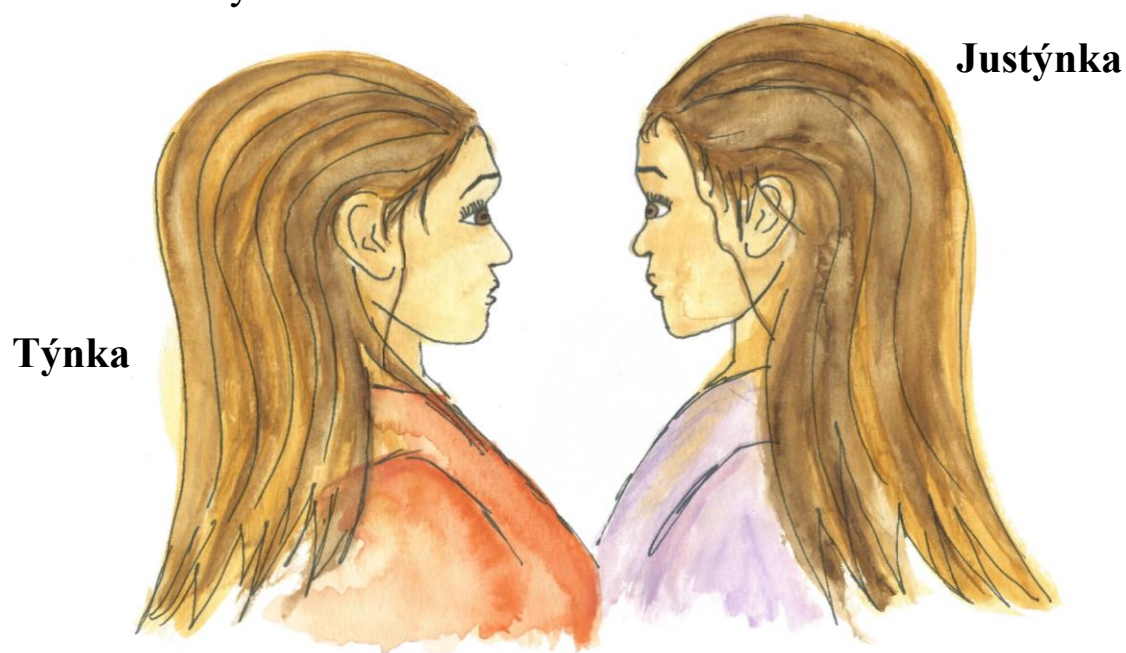
„Musím ti něco ukázat,“ řekla Rozárka.

*Vymyšlená
kamarádka
Týnka*

Rozárka a Justýnka šly dlouhou chodbou, až se zastavily před dveřmi. Na dveřích byla cedulka: ZÁKAZ VSTUPU!

Rozárka otevřela dveře. Na posteli seděla holčička, která byla úplně stejná jako Justýnka. Holčička vyskočila z postele a běžela k Justýnce.

Týnka

Justýnka

„Ty jsi Justýnka! Že ano?“ ptala se holčička.

Justýnka nevěřila tomu, co vidí.

Všechny tři holčičky se posadily na postel a Rozárka vyprávěla:

„Justýnko, tohle je Týnka. Týnka je vymyšlená kamarádka.

Týnku si vymyslel Jonatán.“ řekla Rozárka.

„Jonatán? Jonatán Drápal?“ zeptala se Justýnka.

„Ano.“ odpověděla Rozárka.

Jonatán Drápal je spolužák Justýnky.

Jonatán Drápal

„Jonatán s tebou chtěl kamarádit. Ale styděl se ti to říct. Proto si vymyslel Týnku.“ řekla Rozárka.

„Jonatán chtěl se mnou kamarádit?“ zeptala se Justýnka.

Justýnka přemýšlela o Jonatánovi. Jonatán byl chytrý a hodný kluk. Najednou si Justýnka vzpomněla na Huberta.

„Zapomněla jsem na zahradě Huberta! Neřekla jsem mu, kam jdeme,“ vykřikla Justýnka.

„Vrátíme se na zahradu,“ řekla Rozárka.

Justýnka a Rozárka se rozloučily s Týnkou a šly na zahradu. Tam byl Hubert s dalšími jednorožci.

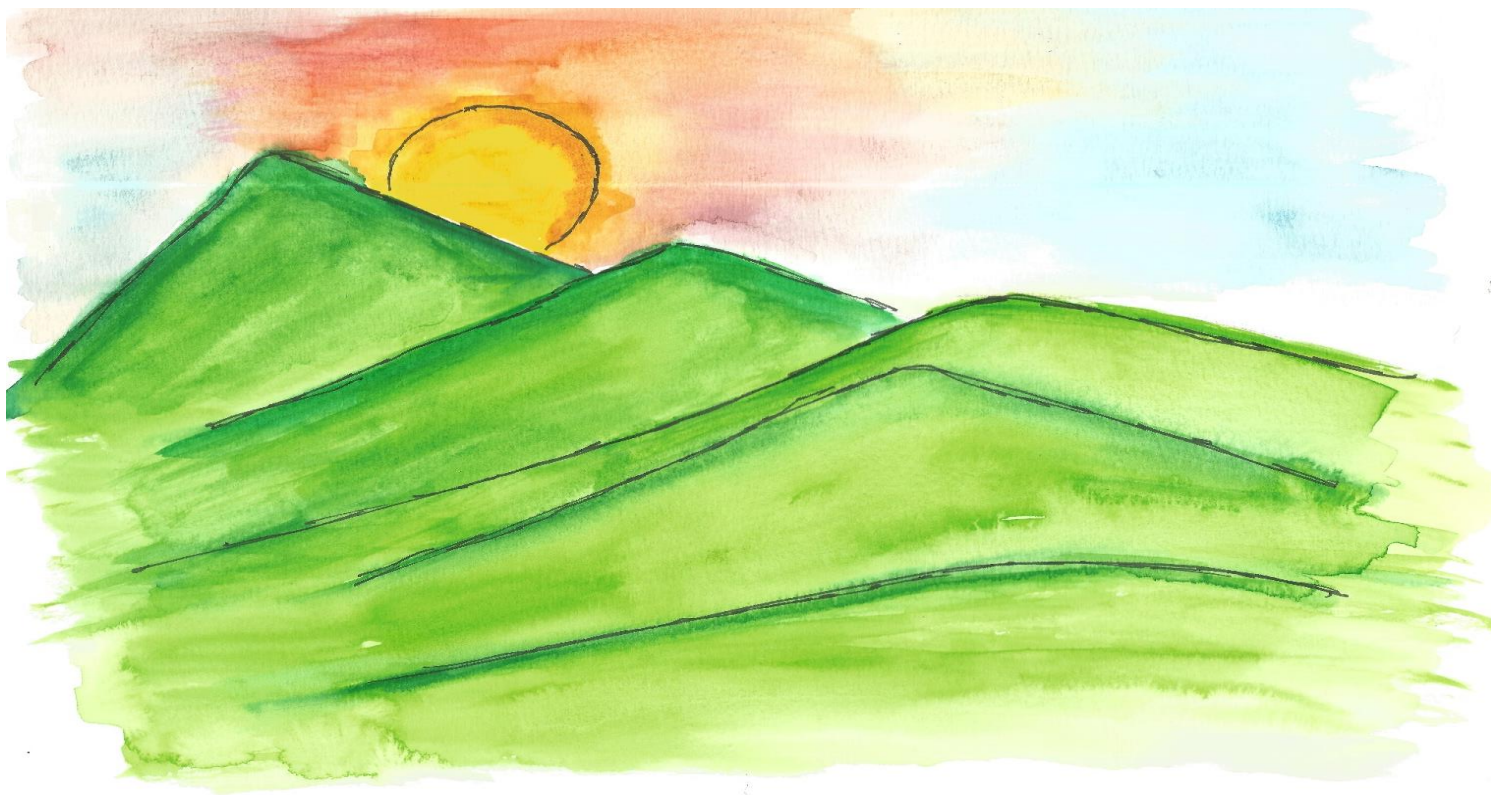
„*Hubertovi rodiče,*“ vykřikla vesele Justýnka.

Hubert si všiml Rozárky a Justýnky. Šel s rodiči za holčičkami.

„*Tohle je moje maminka a tohle je můj tatínek,*“ řekl Hubert.

„*Ráda vás poznávám. Já jsem Justýnka.*“ řekla Justýnka.

Všichni si spolu povídali. Čas rychle utíkal a začalo se stmívat. Justýnka s Rozárkou se museli rozloučit.

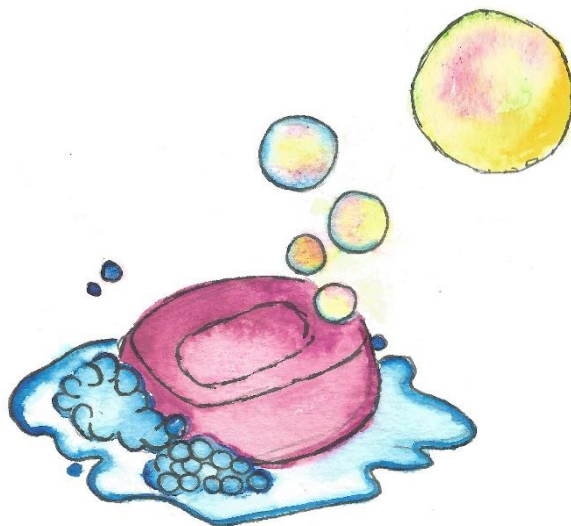
„*Moc ráda jsem tě viděla, Justýnko!*“ řekla Rozárka.

„*Já tebe taky, Rozárko. Byla jsi moje nejlepší kamarádka,*“ řekla Justýnka.

„*Ale teď můžeš mít kamaráda.*“ řekla Rozárka.

„*Máte mýdlo?*“ zeptal se Hubert.

Rozárka kývla hlavou a přinesla mýdlo. Hubert dal mýdlo na zem a mrknul. Začaly se tvořit bubliny.

Justýnka zavřela oči a čekala, až budou s Hubertem v bublině. Justýnka otevřela oči, ale v bublině byla sama. Hubert zůstal stát na zemi.

„Justýnko, domů poletíš sama,“ zavolal Hubert.

„Ne, Huberte!“ volala Justýnka.

„Justýnko, ty už mě nepotřebuješ. Našla jsi fantazii. Já jsem svůj úkol splnil.“ řekl Hubert.

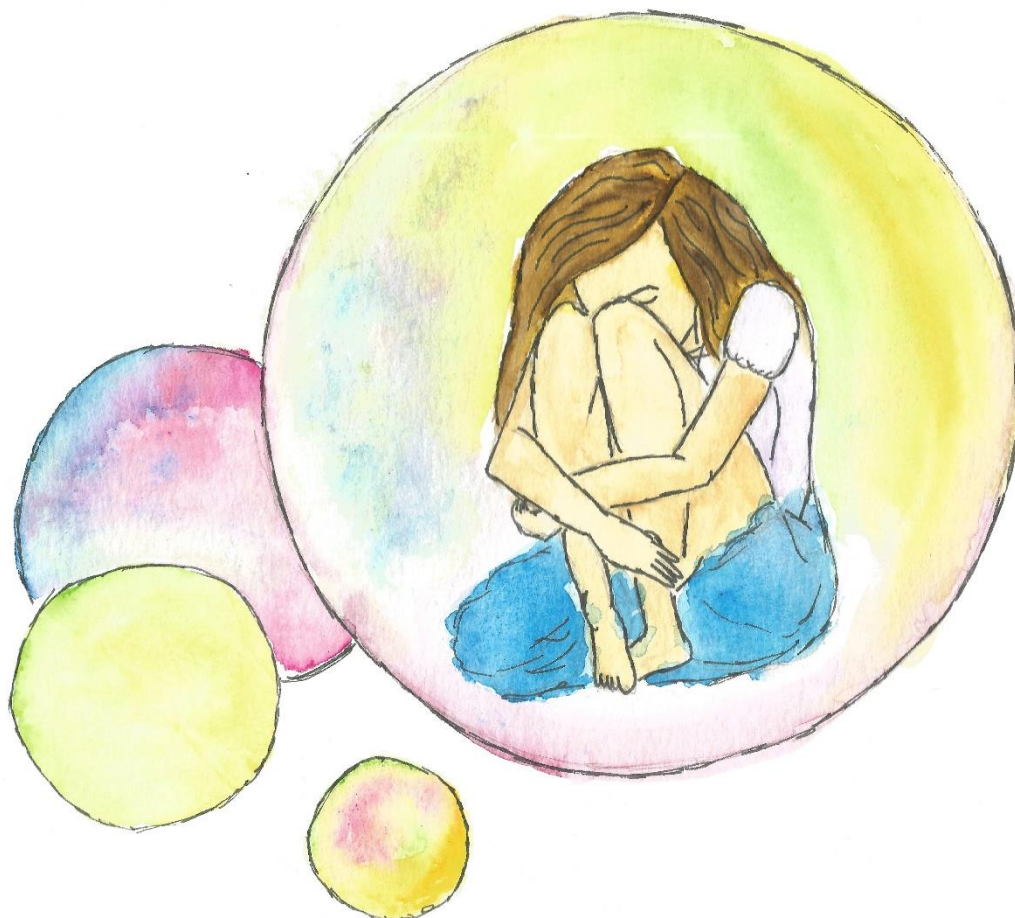
„Ale já to bez tebe nedokážu!“ plakala Justýnka.

Bublina začala odlétat. Hubert mával na Justýnku a volal:

„Justýnko, zvládneš všechno, co si budeš přát!“

„Sbohem, Huberte. Moc děkuji!“ volala Justýnka.

Justýnka celou cestu plakala a vzpomínala na výlety
s Hubertem.

Justýnka byla doma, lehla si do postele a usnula. Zítra
Justýnku čeká velký den.

*Justýnka,
Jonatán a jabloň*

Justýnka se vzbudila a vzpomínala na Huberta a Rozárku. Ale potom dostala nápad. Půjde na výlet. Sbalila si svačinu, lupu a kompas.

Justýnka šla po ulici a zastavila se u modrého plotu, kde byl zvonek. Na zvonku bylo napsáno: „Drápalovi“.

Justýnka přemýšlela, jestli má zazvonit. Ale ze zahrady se ozvalo:

„Justýnko? Co tady děláš?“ volal Jonatán.

„Půjdeme si spolu hrát?“ zeptala se Justýnka.

„Moc rád,“ odpověděl Jonatán.

Jonatán s Justýnkou šli na hřiště. Spolu pozorovali kameny a stromy. Všechny informace psali do deníku.

Když Justýnku a Jonatána pozorování nebavilo, šli hledat lékárnu. Justýnka se chtěla lékárnice Máši zeptat, jestli se Hubert vrátí.

Justýnka s Jonatánem přišli k lékárně. Justýnka chtěla otevřít dveře, ale bylo zamčeno.

Na dveřích byla cedulka.

LÉKÁRNA ZAVŘENA

LÉKÁRNICE MÁŠA

P.S. JUSTÝNKO, DEJ SI JABLKO.

P.S. – poslední slovo,
poznámka.

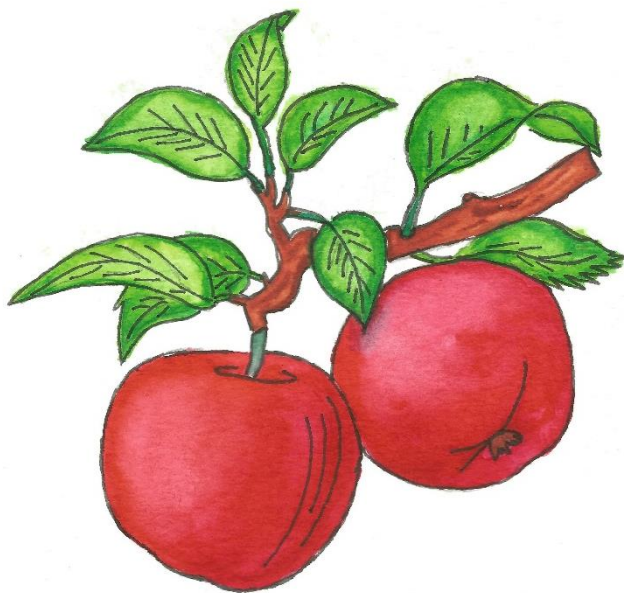
„Podívej. Tady píše o tobě. Ty jsi nemocná?“ zeptal se Jonatán.

„Ne, už nejsem. Jdeme na zmrzlinu?“ zeptala se Justýnka.

Spolu šli k Justýnce domů. Jonatán se zastavil u jabloně a řekl: „*Pěkná jabloň.*“

„*To je moje jabloň. Tatínek ji nasadil, když jsem se narodila. Ale na jabloni nerostou jablka,*“ řekla Justýnka.

„*Podívej*“ řekl Jonatán a ukázal na dvě jablka.

Jabloň – strom, na kterém rostou jablka.

„*Cože? Ráno tam jablka ještě nebyla,*“ řekla Justýnka.

„*Justýnko, ochutnej to jablko,*“ řekl Jonatán.

Justýnka utrhla jablko, zavřela oči a kousla si. Justýnka uviděla Huberta. Hubert si hrál s Rozárkou na planetě Fantazie a oba Justýnce mávali.

Justýnka snědla kousek jablka a otevřela oči. Jonatán
Justýnku pozoroval a zeptal se: „*Jak jablko chutná?*“

„*Je to fantazie.*“ odpověděla Justýnka.

Justýnka utrhla druhé jablko a podala ho novému
kamarádovi Jonatánovi.

